

بررسی عملکرد تیروئید و پاراتیروئید در بیماران مبتلا به تالاسمی مازور

دکتر طبیه چهکنده^۱

چکیده

زمینه و هدف: بیماری تالاسمی مازور شایعترین کم خونی ارثی است که به علت افزایش ازدواج ناقلين مینور با یکدیگر در سراسر کشور رو به افزایش نهاده است. از مشکلات این بیماران اختلالات و عوارض ناشی از افزایش آهن بر روی سایر سیستم‌های بدن از جمله دستگاه درون‌ریز می‌باشد. مطالعه حاضر به منظور بررسی اختلالات عملکرد غدد تیروئید و پاراتیروئید در بیماران مبتلا به تالاسمی مازور انجام شد.

روش بررسی: در این مطالعه توصیفی- تحلیلی، بیماران تالاسمی مازور مراجعه‌کننده به کلینیک بیماریهای خاص در بیمارستان ولی‌عصر بیرجند طی سال ۱۳۸۲ مورد بررسی قرار گرفتند. بیماران بعد از معاینه بالینی در شرایط استاندارد وزن شدند. کودکانی که وزن پایین‌تر از صدک ۵ NCHS داشتند، به عنوان اختلال رشد در نظر گرفته شدند. هورمون‌های عملکرد تیروئید (TSH) و پاراتیروئید (PTH) و فربین به روش رادیوایمونوواسی و آزمایش‌های کلسمی، فسفر و آلکالین فسفاتاز با دستگاه اتوآنالایزر انجام گرفت. از جداول میانگین و انحراف استاندارد برای گزارش یافته‌ها استفاده شد.

یافته‌ها: از ۳۱ بیمار مبتلا به تالاسمی مازور (۱۷ پسر و ۱۴ دختر)، وزن ۱۵ نفر (۴۸/۳٪) زیر صدک ۵٪ استاندارد NCHS بود. سطح سرمی فربین در همه بیماران بالاتر از حد طبیعی بود. با وجود سطح سرمی بالای فربین، علائم بالینی و آزمایشگاهی مبنی بر هیپوتیروئیدی در بیماران یافت نشد. میانگین هورمون‌های تیروئیدی TSH و T₃, T₄, T₃ Uptake در بیماران تالاسمی مازور در مقایسه با افراد طبیعی اختلاف بارزی نشان نداد. هیپوباراتیروئیدی در حدود ۱۲/۹٪ از افراد مشاهده شد.

نتیجه‌گیری: با توجه به کاهش رشد در بیماران مبتلا به تالاسمی مازور و طبیعی بودن عملکرد غده تیروئید در این بیماران پیشنهاد می‌شود عملکرد هورمون‌های رشد، شبه انسولین I و ذخیره هورمون رشد و عوامل دیگر که در رشد کودکان دخیل هستند، مورد بررسی قرار گیرد. شیوع نسبتاً بالایی از کم کاری غده پاراتیروئید در بیماران مبتلا به تالاسمی مازور یافت شد. با توجه به شیوع نسبتاً بالای عوارض اندوکرین در این بیماران، تزریق مرتب خون به منظور نگهداری هموگلوبین بیمار بالاتر از dl/gr ۱۰ و تزریق مرتب دسففال در جهت حفظ فربین سرم کمتر از ml ۱۵۰۰ ng/ml توصیه می‌شود.

واژه‌های کلیدی: فربین؛ تیروئید؛ پاراتیروئید؛ تالاسمی

مجله علمی دانشگاه علوم پزشکی بیرجند (دوره ۱۱، شماره ۲، سال ۱۳۸۳)

^۱ نویسنده مسؤول؛ استادیار گروه آموزشی بیماریهای کودکان، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی بیرجند
آدرس: بیرجند- خیابان معلم- معلم ۴۹- پلاک ۲ تلفن: ۰۵۶۱-۴۴۴۲۴۶۶ . نمبر: ۰۴۴۳۰۰۵۶۱

مقدمه

تیروئید و پاراتیروئید در بیماران مبتلا به تالاسمی مژو انجام شد.

روش بررسی

این مطالعه توصیفی- تحلیلی، بر روی بیماران تالاسمی مژو مراجعه کننده به کلینیک بیماریهای خاص در بیمارستان ولیعصر بیرجند طی سال ۱۳۸۲ انجام شد. بیماران مورد مطالعه، حداقل به مدت بیش از ۲ سال تحت درمان کم خونی و ازدیاد آهن بدن قرار داشتند. بعد از تشریح اهداف مطالعه و اخذ موافقت کتبی از والدین، در افراد مورد مطالعه، معاینه تیروئید از نظر گواتر بر اساس تقسیم‌بندی جدید WHO انجام شد.^(۹)

وزن بیماران با لباس سبک و بدون کفش با ترازوی سکای آلمان با خطای صد گرم اندازه‌گیری شد. وزن هر گروه سنی با وزن متوسط آن گروه در جداول مرکز ملی آمارهای بهداشتی[†] (NCHS) مقایسه شد. کودکانی که وزن پایین‌تر از صد ۵ NCHS داشتند، به عنوان اختلال رشد در نظر گرفته شدند.

از هر بیمار ۱۰ سی‌سی خون وریدی گرفته شد و بعد از ارسال به آزمایشگاه و سانتریفوژ به فریزر $^{\circ}\text{C}$ -۲۰ منتقل گردید. بعد از کامل شدن نمونه‌ها در عرض یک‌ماه، نمونه‌ها در یک نوبت دفریز شدند و آزمایشهای تیروئید و فریتین به روش رادیوایمونوواسی (RIA)، آزمایش پاراتیروئید (PTH) با کیت‌های تشخیصی به روش رادیوایمونوواسی و آزمایشهای کلسیم، فسفر و آکالین فسفاتاز با دستگاه اتوآنالیزر Vitalab Selectra II هلند توسط یک نفر کارشناس آزمایشگاه انجام شد.

کنترل دستگاه، توسط سرم کنترل‌های مقادیر نرمال و بالای شرکتهای پارس آزمون Randox و Monotral انجام شد. برای گزارش یافته‌ها از جداول میانگین و انحراف استاندارد استفاده شد.

بیماری تالاسمی مژو شایعترین کم خونی ارشی است که به دلیل لیز شدید گلبول‌های قرمز، در بیمار، کم خونی شدید ایجاد می‌شود^(۱). ادامه حیات این بیماران وابسته به تزریق مستمر خون می‌باشد^(۲). به ازای هر ۵۰۰ سی‌سی خون تزریقی، به طور تقریبی ۲۰۰ میلیگرم آهن وارد بدن می‌شود^(۳). افزایش بار آهن از طریق تشکیل رادیکال‌های آزاد و پراکسیداسیون لبیید باعث آسیب گیرنده‌های ترانسفرین سطح سلول و برخی از ارگانلهای (Organell) سلولی می‌گردد و تحمل آن را در مقابل آهن غیر ارگانیک مختلف می‌سازد^(۴)؛ در نتیجه موجب عوارض متعدد قلبی، کبدی، اندوکرینی و ... می‌شود.

تأثیر سطح بالای فریتین سرم بر عملکرد غدد اندوکرین از جمله موارد بحث‌انگیز است که گزارش‌های متعدد و حتی متناقضی در این مورد وجود دارد^(۵).

برخی مطالعات شیوع بالایی از هیپوتیروئیدی اولیه را ۱۷-۱۸٪ گزارش کرده‌اند^(۶). در برخی گزارش‌ها، با وجود سطح سرمی بالای فریتین که نشانگر افزایش بی‌رویه آهن بدن است، سطح سرمی هورمون‌های تیروئید تعییر چندانی نداشته است^(۵)؛ در حالی که بعضی دیگر از مطالعات، رابطه مستقیمی بین سطح سرمی فریتین و کاهش عملکرد تیروئید را گزارش کرده‌اند^(۷-۸).

از آنجا که کاهش فعالیت غده تیروئید ممکن است منجر به کاهش رشد و عقب‌ماندگی ذهنی در بیماران تالاسمی مژو شود، تعیین عملکرد غده تیروئید در بیماران تالاسمی مژو از اهمیت بسزایی برخوردار است^(۵).

هیپوپاراتیروئیدی نیز می‌تواند باعث عوارضی از قبیل کاتاراکت، اختلال فیزیکی و ذهنی دائمی در بیماران شود. برخی بیماران تالاسمیک، اختلال در فونکسیون قلبی دارند و هیپوکلسیمی ناشی از هیپوپاراتیروئیدی در این بیماران نیز می‌تواند نارسایی قلبی را تسریع یا تشدید کند^(۴).

مطالعه حاضر به منظور بررسی اختلالات عملکرد غدد

[†] National Center for Health Statistics

بحث

یافته‌ها

در مطالعه حاضر با وجود تأخیر رشد در بیماران و سطح سرمی نسبتاً بالای فریتین، علائم بالینی و آزمایشگاهی مبنی بر اختلال عملکرد تیروئید به دست نیامد. میانگین TSH در میان بیماران دختر و پسر ۷۱/۴% از بیماران شدیداً افزایش داشت (فریتین بالاتر از

در مقایسه با جمعیت طبیعی تفاوت بارزی نشان نداد. گزارش‌های ضد و نقیضی در مورد تأثیر آهن در بیماران تالاسمی مژور بر روی عملکرد غده تیروئید وجود دارد^(۵). در مطالعه Masala و همکاران در سال ۱۹۸۴، شیوع هیپوتیروئیدیسم تحت بالینی در کودکان مبتلا به تالاسمی مژور ۳۰٪ گزارش گردید و هیچ ارتباط مشخصی بین متغیرهای مربوط به عملکرد غده تیروئید و فریتین سرم یا خون دریافتی یافت نشد^(۱۰). در مطالعه Senanayake و همکاران در سال ۱۹۹۹، با وجود افزایش فریتین سرم در بیماران مورد مطالعه، آزمایش‌های عملکرد تیروئید در حد طبیعی گزارش شد^(۱۱); ولی برخی از محققان بین سطح سرمی فریتین و واکنش عملکرد تیروئید رابطه مستقیمی را گزارش کردند^(۵).

بیماران مورد مطالعه (۱۴ دختر و ۱۷ پسر) در سنین ۱۶-۲/۵ سال بودند. وزن ۱۵ نفر (۴۸/۳%) از بیماران زیر صدک ۵٪ استاندارد NCHS بود. سطح سرمی فریتین در همه بیماران تالاسمی مژور بالاتر از حد طبیعی بود و در ۷۱/۴٪ از بیماران شدیداً افزایش داشت (فریتین بالاتر از ۲۰۰۰ ng/ml).

با وجود سطح سرمی بالای فریتین، علائم بالینی و آزمایشگاهی مبنی بر هیپوتیروئیدی در بیماران یافت نشد. میانگین هورمون‌های تیروئیدی T₃ Uptake, T₄, T₃ و TSH در بیماران تالاسمی مژور در دو جنس در جدول ۱، آورده شده است. میانگین سنی دریافت خون و شروع دسفلال به ترتیب ۷ ماه و ۲/۵ سال بود. ۴ نفر از بیماران (۱۲/۹٪) مبتلا به هیپوپاراتیروئیدی بودند.

میانگین سنی این بیماران ۵ سال (بین ۹-۲/۵) و هر ۴ نفر پسر بودند. هیچ یک از دختران مبتلا به هیپوپاراتیروئیدی نبودند. تمامی آنها PTH و کلسیم پایین و فسفر طبیعی یا بالا داشتند. غلظت فریتین در تمام آنان بالای ۲۰۰۰ ng/ml بود (جدول ۲).

جدول ۱- میزان هورمون‌های محور هیپوفیز- تیروئید و فریتین بیماران دختر و پسر مبتلا به تالاسمی مژور

فریتین (ng/ml)	Fti (%)	TSH ($\mu\text{u}/\text{l}$)	T3 RU (ng/dl)	T ₄ ($\mu\text{g}/\text{dl}$)	T ₃ ($\mu\text{g}/\text{dl}$)	جنس
۳۰۱۹±۱۱۲۰	۳/۷±۰/۸	۱/۸±۱	۳۶/۸±۱/۹	۹/۵±۱/۹	۱۴۰±۲۴	پسر
۷-۱۴۰	۱/۲-۵	۰/۷-۶/۴	۲۴-۳۴	۶/۴-۱۳/۳	۸۰-۲۱۰	حد طبیعی پسر
۲۶۸۵±۱۱۱۶	۳/۵±۰/۶	۱/۳±۰/۶	۳۷±۱/۶	۹/۴±۱/۹	۱۵۱±۲۳	دختر
۷-۱۴۰	۱/۲-۵	۰/۷-۶/۴	۲۴-۳۴	۶/۴-۱۳/۳	۸۰-۲۱۰	حد طبیعی دختر

در مطالعات انجام شده در تهران و یزد به ترتیب ۸/۵٪ و ۷/۵٪ هیپوتیروئیدی ساب کلینیکال در بیماران گزارش شد (۱۲, ۵).

با توجه به تأخیر رشد در بیشتر بیماران و عدم وجود هیپوتیروئیدی، پیشنهاد می‌شود در این بیماران عملکرد سایر هورمون‌ها از قبیل هورمون رشد، شباهنسلین I، سطح سرمی روی و سایر عوامل دخیل در رشد کودکان بررسی شود.

جدول ۲- سطح خونی متغیرهای مورد مطالعه در بیماران تالاسمی مژور با هیپوتیروئیدی

نوع متغیر	میانگین	حد طبیعی
پاراتیروئید (pg/ml)	۱۱/۳۷±۳/۳۰	۱۶-۴۶
کلسیم (mg/dl)	۷/۳±۰/۲۰	۸/۶-۱۰/۳
فسفر (mg/dl)	۷/۸۰±۰/۶۱	۴-۷
فریتین (ng/ml)	۲۴۵۷±۸۹۶/۳	۷-۱۴۰
آلکالین فسفاتاز (u/l)	۶۲۸±۷۶	۱۴۵-۵۶۰

احتمالاً سایر عوامل و مکانیسم‌ها از قبیل حساسیت به آسیب ناشی از آهن، افزایش رسوپ کلاژن ثانوی به افزایش فعالیت آنزیم پروتوكلاژن و پرولین هیدروکسیلاز وابسته به آهن در ایجاد اختلال بعدی در میکروسیرکولاسیون پاراتیروئید، پانکراس و آنمی مزمن در هیپوپاراتیروئیدی دخیل می‌باشد (۴).

در نهایت با توجه به این که اگر تزریق خون در بیماران، با سطوح هموگلوبین بالاتر خون صورت گیرد، حجم خون مورد نیاز کمتر و نیز فواصل تزریق بیشتر خواهد شد و از عوارض ناشی از اضافه بار مزمن آهن خواهد کاست، بنابراین تعیین برنامه تزریق خون در فواصل زمانی کوتاه‌تر در این بیماران برای حفظ سطح هموگلوبین بالاتر از ۱۰ gr/dl و برنامه تزریق منظم دسفرال در چهت پایین نگه داشتن سطح فریتین کمتر از ۱۵۰۰ ng/ml خطر بسیاری از عوارض اندوکرین مثل هیپوپاراتیروئیدی را کاهش خواهد داد.

تشکر و قدردانی

از همکاران گرامی سرکار خانم دکتر طبیه کرمانی و سرکار خانم دکتر طوبی کاظمی که در انجام این تحقیق همکاری صمیمانه‌ای داشتند، تشکر و قدردانی می‌گردد.

در مطالعه حاضر ۱۲/۹٪ از بیماران هیپوپاراتیروئیدی داشتند. در تحقیق Karimi در شیراز ۳/۷٪ از بیماران دچار هیپوپاراتیروئیدی بودند که همگی آنها فریتین بالای فریتین سرم بخصوص فریتین بالای ۲۴/۵ ng/ml داشتند (۱۴) و در یزد ۲۰۰۰ ng/ml داشتند (۱۲).

کم کاری غدد پاراتیروئید در بیماران مبتلا به تالاسمی مژور نسبتاً شایع می‌باشد (۱۳). این شیوع از خیلی کم تا ۲۴/۵٪ گزارش شده است (۱۲،۴). به نظر می‌رسد در سطوح بالای فریتین سرم بخصوص فریتین بالای ۲۵۰۰ ng/ml احتمال بروز هیپوپاراتیروئیدی افزایش می‌یابد (۴)؛ اگر چه در برخی مطالعات با وجود درمان نگهدارنده ایده‌آل و سرم فریتین کمتر از ۲۰۰۰ ng/ml نیز هیپوپاراتیروئیدی گزارش شده است (۴).

میانگین سنی بروز هیپوپاراتیروئیدی در شیراز و در مطالعه‌ای در چین به ترتیب ۱۴/۵ و ۱۸ سال گزارش شده است (۱۵،۱۴). در مطالعه حاضر میانگین سنی بیماران دچار هیپوپاراتیروئیدی ۵ سال بود که در تمامی آنها فریتین سرم بالای ۱۵۰۰ ng/ml بود. این اختلاف با توجه به شروع بیماری و تزریق خون در بسیاری از بیماران در سنین شیرخواری، نداشتن پمپ دسفرال و تأخیر در مراجعات ماهانه تا حدودی قابل توجیه است.

منابع:

- 1- Lee R, Lukens J, Paraskevas F, Greer J, Rodgers G, Wintrobe S. Clinical Hematology. St. Louis: Mosby; 1999. 1426.
- 2- ابطحی‌ی. تالاسمی چیست؟ فصلنامه تالاسمی. ۱۳۷۸؛ شماره ۱۱: صفحه ۶۴-۶۵.
- 3- Behrmon RI, Kliegman RO. Text Book of Pediatrics. 16th ed. St.Louis: Mosby; 2000. PP:1485.
- 4- Aleem AA, Al-Momen AK, Al-Harakati MS, Hassan AS, Al-Fawaz IB. Hypocalcemia due to hypoparathyroidism in B-thalassemia major patients. Annals Saudi Med 2000; 20:5-6.
- 5- صمدی ع، طالبی مرندی س. تعیین میزان فراوانی هورمون‌های تیروئیدی در بیماران تالاسمی مژور مراجعته‌کننده به بیمارستان علی اصغر تهران طی سال ۱۳۷۵. فصلنامه علمی، پژوهشی فیض؛ پاییز، ۷۹، شماره: صفحات ۱۰۱-۱۰۶.
- 6-Aydinok Y, Darcan S, Polat A, Kavaklı K, Nigli G, Coker M, et al. Endocrine complications in patients with beta thalassemia major. J Trop Pediatr 2002; 48(1): 50-54.
- 7- Shamshirsaz AA, Bekheirnia MR, Kamgar M, Pourzahedgilani N, Bouzari N. Metabolic and endocrinologic complications in beta-thalassemia major:a multicenter study in Tehran. BMC Endocr Disord 2003; 3 (1): 4.

8-Jensen CE, Tuer SM, Old J, Morris RW, Yardumian A, De Sanctis, et al. Incidence of endocrine complications and clinical disease severity related to genotype analysis and iron over load in patients with beta thalassemia. Eur J Haematol 1997; 59(2): 76-81.

9- World Health Organization. Indicators for assessing Iodine deficiency disorders and their control programmes. Report of a joint WHO/ UNICEF / ICCIDD Consultation (unpublished document WHO / NUT 193:1; available on request from the nutrition unit , WHO ,Geneva , 1993).

10- Masala A, Meloni T, Gallisai D, Alagna S, Rovasio PP, Rassu S, Milia AF. Endocrine functioning in multitransfused prepubertal patients with homozygous beta-thalassemia. J Clin Endocrinol Metab 1984; 58 (4): 667-70.

11- Senanayake MP, Suraweera SA, Hubert HD. Thyroid function in thalassaemia major. Ceylon Med J 1999; 44 (4): 166-8.

۱۲- اسلامی مهدی آبادی ث. بررسی اختلالات اندوکرین تالاسمی مژور مراجعه کننده به بانک خون استان یزد. پایان نامه دکترا. دانشگاه علوم پزشکی شهید صدوقی بزد، ۱۳۷۶

۱۳- حق شناس م، زمانی ج. تالاسمی. چاپ اول. شیراز: انتشارات دانشگاه علوم پزشکی شیراز؛ ۱۳۷۶، صفحه ۱۴۴.

14- Karimi M. Prevalence of hypoparathyroidism in beta thalassemia major patients in shiraz, Iran. Available from: URL: http://www.iccta.info/abstract_2.htm

15- Chern JP, Lin KH. Hypoparathyroidism in transfusion dependent patients with beta thalassemia. J Pediatr Hematol Oncol 2002; 24 (4): 291-93.